

Irena Pyka

Uniwersytet Ekonomiczny w Katowicach

NOWE REGULACJE BANKOWE A STABILNOŚĆ FINANSOWA POLSKIEGO SEKTORA BANKOWEGO

Wprowadzenie

Globalny kryzys finansowy wzmocnił międzynarodowe przekonanie o potrzebie zmian systemu regulacji bankowych. Problemy finansowe wielu instytucji kredytowych gospodarki światowej, powstałe wskutek absorpcji jego efektów, skierowały uwagę międzynarodowych instytucji sieci bezpieczeństwa finansowego na eliminację niespójności dotychczasowych regulacji bankowych i wprowadzenie nowych, zwiększających stabilność finansową krajowych systemów bankowych.

Celem opracowania jest określenie problemów implementacji tych regulacji w polskim systemie bankowym. Analizując w nim podstawowe wyznaczniki stabilności finansowej można potwierdzić powszechną dziś opinię, że polski system bankowy był stabilny w okresie globalnego kryzysu finansowego. Nie został bezpośrednio i silnie dotknięty tzw. efektem przenoszenia. W okresie globalnego kryzysu finansowego nie upadł w Polsce żaden bank. Banki krajowe nie były „zarażone” toksycznymi aktywami finansowymi.

W drugim kwartale 2012 r. pierwszy raz od globalnego kryzysu finansowego doszło do obniżenia w Polsce tempa wzrostu PKB, co mogło wpłynąć na stabilność finansową banków krajowych. Dodatkowymi czynnikami niepewności i wzrostu ryzyka bankowego w polskim sektorze bankowym jest brak wyraźnego ożywienia gospodarki światowej, a także stale trudna sytuacja fiskalna niektórych krajów strefy euro. Polski sektor bankowy pozostaje jednak stabilny finansowo. Regulacje wprowadzane w strefie euro, a implementowane do polskiego sektora bankowego zgodnie z regułą *single rule book* należy zatem uznać za wyprzedzające i często obciążone zbyt wysokimi kosztami finansowymi. Natomiast „szok regulacyjny” w strefie euro może spowodować przeregulowanie polskiego sektora bankowego.

1. Zakres i charakter nowych regulacji bankowych

Nowe regulacje bankowe to pojęcie odnoszone aktualnie do zmian zachodzących w sektorach bankowych gospodarki światowej po okresie globalnego kryzysu finansowego. Zmiany te obejmują wiele propozycji międzynarodowych i krajowych instytucji sieci bezpieczeństwa finansowego skierowanych na wzrost stabilności współczesnych systemów finansowych, w tym głównie sektora bankowego. Powstawały one w różnym okresie, zwykle jako efekt reakcji tych instytucji na zidentyfikowane przyczyny globalnego kryzysu finansowego lat 2007-2010. Wiele z nich pozostaje stale w fazie koncepcji teoretycznych. Niektóre natomiast są wdrażane, ale z uwagi na poważne skutki systemowe i wysokie koszty finansowe często realizowane etapami. Nowe regulacje bankowe można zatem podzielić na innowacyjne idee oczekujące swej realizacji w przyszłości i ciąg wdrażanych innowacji stale doskonalonych z uwagi na zmiany warunków niezbędnych od zachowania stabilności sektora bankowego.

W styczniu 2011 r. amerykański rząd w celu pełnej identyfikacji źródeł globalnego kryzysu powołał na tzw. komisję Angelidesa – FCIC (*Financial Crisis Inquiry Commission*). Natomiast w kwietniu 2011 r. opublikowany został w tej kwestii tzw. Raport Levina-Coburna przygotowany przez specjalną komisję senacką. Wnioski wynikające z prac obydwu komisji są bardzo zbliżone. Pokazały, że głównymi przyczynami globalnej niestabilności XXI w. są:

- *boom* na rynku kredytowym spowodowany ryzykowną polityką alokacyjną banków, w tym głównie na rynku kredytów hipotecznych *subprime*,
- niedostateczne regulacje i nadzór nad instytucjami finansowymi i rynkami powodowane głównie deregulacją sektora bankowego i brakiem nadzoru właścicielskiego szczególnie nad dużymi, ważnymi systemowo instytucjami finansowymi,
- systemowe załamanie standardów księgowych i norm etycznych w instytucjach finansowych i na rynkach instrumentów pochodnych, w tym szczególnie powiązanych z sekurytyzacją aktywów finansowych,
- patologie w nadawaniu ratingu.

W kierunku przeciwdziałania tym zidentyfikowanym przyczynom globalnego kryzysu finansowego zmierzały dotychczasowe wysiłki instytucji sieci bezpieczeństwa finansowego. Pod ich szczególnym nadzorem znalazły się banki komercyjne. Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego w krótkim czasie wprowadził zmiany w tzw. mikronadzorze bankowym powołując „do życia” nowy konkordat zwany Bazyleą III. W regulacjach ostrożnościowych uzupełniających obowiązującą nadal Nową Umowę Kapitałową wskazał kolejne obszary ryzyka

bankowego wymagające normowania. Bazylea III obowiązująca od 2013 r., której wdrożenie zakończy się w 2019 skoncentrowana została na:

- ograniczeniu całościowej ekspozycji banku na ryzyko poprzez uregulowanie współczynnika wypłacalności i wskaźnika dźwigni finansowej,
- podniesieniu jakości kapitału regulacyjnego w bankach poprzez wzmocnienie kapitału bankowego I i II kategorii, a także wprowadzenie buforów bezpieczeństwa kapitałowego i antycyklicznego,
- strukturze finansowania banków – odpowiedniej proporcji krótko i długoterminowych zobowiązań finansujących aktywne operacje bankowe – w drodze unormowania współczynników płynności,
- ograniczeniu ryzyka kredytowego kontrahenta wprowadzając limity koncentracji zaangażowań skierowane na dywersyfikację portfela aktywów bankowych i kompensację strat z nich wynikających poprzez rezerwy celowe i ogólne.

Ważnym obszarem nowych regulacji bankowych stało się także ograniczenie narażenia na ryzyko systemowe sektora bankowego. Ryzyko to wynikające ze współzależności działania instytucji, rynków finansowych i instrumentów, a oparte na potencjalnej możliwości przenoszenia pojedynczych wydarzeń na wiele instytucji, instrumentów i rynków mogących spowodować ich wzajemne „zarażenie” w okresie globalnego kryzysu finansowego okazało się zasadniczą przyczyną głębokiej niestabilności finansowej gospodarki światowej. W 2009 r. w architekturze sieci bezpieczeństwa finansowego pojawiła się więc nowa międzynarodowa instytucja o nazwie Związek Stabilności Finansowej (*Financial Stability Board*). Powierzono jej zadanie przygotowywania wytycznych i rozwiązań zapobiegających niestabilności finansowej w państwach członkowskich. Uznanie przez FSB, że głównymi przyczynami globalnego kryzysu gospodarki światowej były wady w funkcjonowaniu sektora finansowego, a także niewystarczające regulacje i nadzór finansowy spowodowało skierowanie jej wysiłku na wzmocnienie dyscypliny regulacyjnej w systemach finansowych. Efektem inicjowanych rodzajów aktywności stało się powołanie instytucji nadzoru makroostrożnościowego skierowanej na identyfikację i ograniczenie ryzyka systemowego. Regulacjami w dużo większym stopniu niż dotychczas postanowiono objąć także fundusze hedgingowe i agencje ratingowe. Przyjęto też nowe zasady wynagrodzeń kadry zarządzającej w instytucjach finansowych oraz nowe, bardziej przejrzyste standardy rachunkowości. Zapowiedziano również intensyfikację działań w zakresie wymiany informacji podatkowej. Zakładając, że nowe zasady funkcjonowania systemu finansowego nie mogą być stworzone i wprowadzone w życie w krótkim okresie wyznaczono kierunek działań zakładający objęcie wzmocnionymi regulacjami i nadzorem wszystkie istotne instytucje, instrumenty i rynki.

Postęp wdrażania nowych regulacji w krajowych systemach bankowych był dotychczas i nadal pozostaje różny. W strefie euro utworzono nowe instytucje nadzoru makro i mikroostrożnościowego. Nadzór makroostrożnościowy powierzono Europejskiej Radzie ds. Ryzyka Systemowego, której przewodniczy prezes EBC. Za nadzór mikroostrożnościowy odpowiadają trzy instytucje sektorowe: EBA – europejski nadzór bankowy, EIOPA – europejski nadzór ubezpieczeniowy i emerytalny, ESMA – europejski nadzór nad rynkiem papierów wartościowych.

Mikronadzór bankowy powierzono instytucji zewnętrznej działającej w Londynie, niezależnej w swej odpowiedzialności regulacyjnej od EBC. Jednocześnie w strefie euro relatywnie szybko i w szerokim zakresie wprowadzono zalecenia ostrożnościowe Bazylei III. Ich implementacja nastąpiła w pakiecie dyrektywy CRD IV/ CRR, która zastąpiła dotychczasowe dyrektywy unijne CRD I, CRD II i CRD III. Parlament Europejski przyjął dyrektywę CRDIV/CRR 16 kwietnia 2013 r. zmieniając tym samym dotychczasowe regulacje ostrożnościowe w zakresie współczynnika wypłacalności banków i wprowadzając nowe regulacje płynności bankowej.

Jednocześnie w czerwcu 2012 r. w strefie euro ukazał się zupełnie nowy dokument Komisji Europejskiej *W kierunku faktycznej unii gospodarczej i walutowej*¹. W dokumencie tym znalazły się propozycje nowego uregulowania zasad działania sektora bankowego. Dotyczą one tzw. unii bankowej, systemu gwarantowania depozytów, rynku usług płatniczych SEPA i zjawiska *shadow banking*. Pod szczególny nadzór Parlament Europejski wziął również rozporządzenie ws. instrumentów pochodnych EMIR, MiFID/MiFIR II, krótką sprzedaż, sprzedaż instrumentów kredytowych, podatek od transakcji finansowych, opodatkowanie oszczędności czy agencje ratingowe².

12 września 2012 r. Komisja Europejska przedstawiła plan działania na rzecz unii bankowej. Unia bankowa składać się będzie z jednolitego europejskiego systemu nadzoru bankowego, europejskiego systemu gwarantowania depozytów oraz europejskiego systemu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków³.

Na szczycie w Brukseli 13-14 grudnia 2012 r. przywódcy państw członkowskich uzgodnili scenariusz stworzenia unii bankowej zakładając, że w pierwszej kolejności powstanie jednolity system nadzoru bankowego (SSM – *Single Supervisory Mechanism*). Powinien on zacząć funkcjonować wiosną 2014 r. Następnym etapem

¹ *W kierunku faktycznej Unii Gospodarczej i Walutowej. Sprawozdanie przewodniczącego Rady Europejskiej Hermana Van Rompuy'a*. Rada Europejska, Bruksela, 26 czerwca 2012.

² I. Pyka: *Polityka monetarna EBC wobec przemian instytucjonalnych w strefie euro*. W: *Zarządzanie i finanse. Część I*. „Journal of Management and Finance” 2013, nr 2, s. 511-512.

³ *W kierunku faktycznej...*, op. cit.

powstania unii bankowej ma być wspólny system upadłości banków (tzw. *resolution mechanism*). Wspólny system naprawczy miałby być zatwierdzony najpóźniej wiosną 2014 r. Natomiast kwestię utworzenia europejskiego systemu gwarantowania depozytów przesunięto na dalszy plan.

W strefie euro rysuje się zatem wizja systemu bankowego o bardzo silnej dyscyplinie regulacyjnej i konsekwentnie wprowadzanych zmianach. Zmian tych jest dużo, a ich wdrożenie zostało rozłożone w czasie. O ile intensywność i zakres nowych regulacji bankowych uzasadniają taką derogację, to stabilność systemu bankowego może być w związku z nią poważnie zagrożona. Banki komercyjne w długim okresie będą bowiem funkcjonowały bez konieczności wypełniania wszystkich norm ostrożnościowych. Ponadto, projekt SSM zakłada przejęcie przez EBC uprawnień mikroostrożnościowych, co powinno nastąpić w 2014 r. Wiadomo dziś, że bezpośredni nadzór EBC sprawować będzie tylko nad niektórymi bankami. Czy jednak wyłącznie dużymi? Problem ten nie został w nowych regulacjach nadzorczych wyraźnie rozstrzygnięty. Powstaje też pytanie, jak przyjęte rozwiązania odnosić się będą do tzw. *resolution*. Wydaje się aktualnie, że zakres odpowiedzialności EBC będzie od niej mniejszy. Pozostaje więc wątpliwość co do sposobu zagospodarowania tej pozornie „wolnej przestrzeni” regulacyjnej. Ponadto, pokryzysowa nowa architektura nadzoru bankowego w strefie euro oparta została na powołaniu niezależnych nadzorców sektorowych, w tym EBA – sektorowego nadzorca bankowego. Wątpliwości budzi nie tylko zakres kompetencji EBA wobec pozostałych instytucji nadzorczych, lecz także wobec banków krajowych Eurosystemu. Brak przejrzystości relacji instytucji nadzorczych z bankami krajowymi sprawia, że nowe regulacje bankowe są pełne ostrych konfliktów. Wynikiem ich jest stale niewyjaśniona nierównomierność w podległości nadzorczej banków komercyjnych. Niektóre z nich bowiem mogą być kontrolowane przez więcej instytucji nadzorczych. Tylko czy słusznie i czy będą to banki o wysokim poziomie ryzyka systemowego?

2. Stabilność polskiego sektora bankowego

Oceniając stabilność polskiego sektora bankowego z perspektywy nowych regulacji bankowych podkreślić należy, że stanowiła ona zasadniczy punkt orientacyjny władzy monetarnej od momentu reformy rynkowej. Polski system bankowy podlegał stałym przekształceniom wprowadzanym w nim z uwagi na:

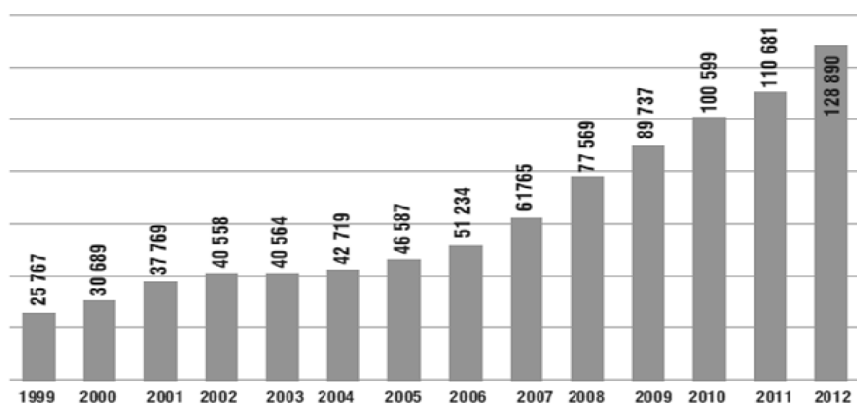
- przynależność Polski do Unii Europejskiej od 2004 r.,
- derogację walutową zobowiązującą władzę monetarną do zastąpienia polskiej waluty w przyszłości pieniądzem euro,

- podjęte przez NBP zobowiązanie dostosowania polskiego sektora bankowego do zasad funkcjonowania Eurosystemu,
- odpowiedzialność NBP za zachowanie bezpieczeństwa polskiego systemu bankowego,
- otwartość polskiego sektora bankowego na kapitał zagraniczny,
- rosnące znaczenie międzynarodowych płatności krajowych i zagranicznych podmiotów gospodarczych.

Konsekwencją tych zmian w polskim sektorze bankowym był obserwowany stały wzrost funduszy własnych banków stanowiących naturalne zabezpieczenie ich wypłacalności (schemat 1). Sytuacji tej nie zmienił globalny kryzys finansowy. Fundusze własne banków krajowych wzrosły również w latach 2011-2012, a zatem w czasie wyraźnego spowolnienia wzrostu PKB w Polsce.

Schemat 1

Fundusze własne sektora bankowego (mln zł)

Źródło: „Bank”, nr 6 (245), s. 109.

Stabilność finansową polskiego sektora bankowego można także pozytywnie ocenić obserwując podstawowe wskaźniki jego efektywności (tabela 1). Stałe wzrastają w nim współczynniki wypłacalności i fundusze podstawowe (Tier I). W miarę stabilne są wskaźniki ROA i C/I. W latach 2012-2013 zmniejszył się natomiast nieznacznie poziom wskaźnika ROE, co jednak nie wpływa istotnie na pozytywną ocenę stabilności finansowej polskiego systemu bankowego.

Tabela 1

Podstawowe dane o sektorze (w %)

		2009	2010	2011	2012	2013
ROE	Komercyjne	10,1	12,4	15,2	11,55	10,99
	Spółdzielcze	12,5	11,8	13,0	13,03	8,5
	Ogółem	10,3	12,2	15,3	11,65	10,83
ROA	Komercyjne	0,81	1,09	1,30	1,27	1,23
	Spółdzielcze	1,18	1,12	1,24	1,37	0,87
	Ogółem	0,79	1,03	1,27	1,28	1,9
C/I	Komercyjne	53,0	50,7	49,5	48,86	51,53
	Spółdzielcze	71,6	69,3	66,7	63,56	70,75
	Ogółem	54,4	52,4	51,0	50,26	53,44
Współczynnik wypłacalności	Komercyjne	13,28	13,89	13,32	14,8	15,3
	Spółdzielcze	13,37	13,17	13,14	13,8	14,4
	Ogółem	13,29	13,84	13,13	14,7	15,2
Tier 1	Komercyjne	11,93	12,46	12,48	13,1	13,8
	Spółdzielcze	12,52	12,36	11,73	13,0	13,6
	Ogółem	11,97	12,45	11,74	13,1	13,7

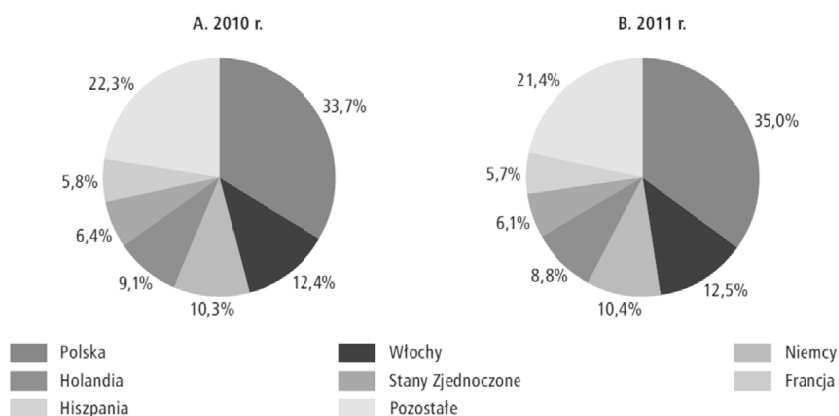
Źródło: Opracowanie własne na podstawie danych KNF.

Sytuacja ta powoduje, że wprowadzane w nim po okresie globalnego kryzysu finansowego zmiany w dyscyplinie regulacyjnej są głównie skutkiem nowych regulacji nadzorczych w strefie euro. Wysoka dotychczas stabilność polskiego systemu bankowego nie wymaga, bowiem tak istotnych korekt regulacyjnych.

3. Konsekwencje nowych regulacji bankowych w polskim sektorze bankowym

Stabilność finansowa polskiego sektora bankowego może jednak być zagrożona wskutek widocznego wzrostu w nim ryzyka systemowego. W polskim sektorze bankowym dominuje bowiem zagraniczny kapitał właścicielski (schemat 2). Problemy finansowe bankowych spółek zagranicznych mogą w związku z jego aktualnie wysokim poziomem szybko przenieść się na polski sektor bankowy.

Schemat 2

Struktura własnościowa sektora bankowego w Polsce
w podziale na kraje, z których pochodzi kapitał właścicielski

Źródło: *Rozwój systemu finansowego w Polsce w 2011 r.* NBP, Warszawa 2013, s. 76.

Głównym zagrożeniem wynikającym z ukształtowanej struktury własnościowej polskich banków jest wysokie ryzyko ich finansowania. Banki krajowe w trakcie reformy rynkowej polskiej gospodarki powiększyły bowiem znacznie udział swego finansowania zagranicznym kapitałem matek. W przypadku intensyfikacji zaburzeń na globalnych rynkach finansowych, nie można wykluczyć odpływu środków z polskich banków. Skala zależności polskich banków od finansowania zagranicznego w krótkim okresie może też spowodować wzrost kosztów ich finansowania. Część banków krajowych nie posiada bowiem stale wystarczających buforów płynnościowych, które mogłyby pokryć ewentualny odpływ środków związany ze scenariuszem wycofywania kapitału zagranicznego. Stąd też spadająca w Polsce stopa oszczędności gospodarstw domowych i pogarszająca się sytuacja na rynku pracy mogą w krótkim czasie spowodować szybkie pogorszenie rentowności ich działalności operacyjnej. Trudno w tych okolicznościach zgodzić się z poglądem, że struktura własnościowa aktywów polskiego sektora bankowego jest niezwykle korzystna, ponieważ sektor jako całość nie jest uzależniony od podmiotów bankowych pochodzących z tego samego kraju⁴. Z pewnością dywersyfikacja państwowa kapitału właścicielskiego jest bardziej korzystna niż jej brak. Ponieważ jednak większość tego kapitału kumuluje się

⁴ A. Jakubiak: *Wpływ Bazylei III i innych nowych regulacji unijnych i polskich na politykę kredytową i sytuację instytucjonalną sektora bankowego w Polsce*. „Zeszyty BRE Bank – CASE” 120, Warszawa 2012, s. 12.

w państwach członkowskich strefy euro, stąd niemałe jej stale problemy są nośnikiem poważnego ryzyka systemowego w polskim sektorze bankowym.

W tej perspektywie wzmocnienie kapitałowe polskich banków komercyjnych wynikające z implementacji europejskiej dyrektywy CRDIV/CRR wydaje się zasadne. Unijna regulacja przyjęta w kwietniu 2013 r. zakłada jednak maksymalną harmonizację (*single rule book*) tej regulacji. Oznacza to, że dyrektywa musi być zastosowana bezpośrednio zastępując polskie regulacje. KNF w przypadku tej dyrektywy nie będzie zatem mógł zwiększyć wynikających z niej wymagań wobec banków, nawet w sytuacji gdyby wymagały tego bezpieczeństwo i stabilność polskiego sektora bankowego. Dyrektywa CRDIV/CRR przyjęta w kwietniu 2013 r. z uwagi na zasadę *single rule book* obowiązuje natomiast we wszystkich krajach Unii Europejskiej. Skierowana na wzrost poziomu i jakości funduszy własnych banków zwiększa więc bezpieczeństwo europejskich akcjonariuszy banków krajowych.

Nowe regulacje ostrożnościowe dotyczą jednak dwóch nowych współczynników płynności bankowej: LCR – płynności krótkoterminowej i NFSR – płynności długoterminowej. Banki krajowe mogą mieć problemy z ich zachowaniem. NFSR (*net stable funding ratio*) określa bowiem jaka część aktywów długoterminowych banku musi posiadać długoterminowe finansowanie. Do funduszy długoterminowego finansowania kwalifikuje kapitały własne banku i pożyczki o terminach zapadalności dłuższych niż 1 rok. Banki krajowe stając przed problemem ryzyka finansowania w okresie globalnego kryzysu finansowego powoli zmniejszyły lukę między kredytami a depozytami. Niektóre z nich zwiększyły również udział finansowania poprzez emisję długoterminowych instrumentów dłużnych. Zmiana struktury ich finansowania nie może jednak dokonać się w krótkim czasie. Gwałtowny przyływ depozytów długoterminowych jest niemożliwy na współczesnym rynku finansowym w Polsce. Należy zatem poszukać nowych instrumentów finansowania banków krajowych. Do takich można zaliczyć sekurytyzację aktywów bankowych czy rozwój rynku bankowych papierów wartościowych. Dotychczasowe prawo bankowe nie przekreśla także możliwości tworzenia banków hipotecznych i emisji listów zastawnych. W bankach uniwersalnych ten rodzaj długoterminowego finansowania jest jednak znacznie bardziej skomplikowany. Nie ma w nich bowiem możliwości emitowania listów zastawnych. Problemатyczne jest też przyspieszenie sekurytyzacji aktywów banków krajowych i emisji ich papierów wartościowych.

Wskaźnik płynności krótkoterminowej (*liquidity coverage ratio*) zwany LCR może powodować inne problemy banków. Dotyczyć one będą utrzymania na odpowiednim poziomie bardzo płynnych aktywów bankowych w okresie do 30 dni. Zgodnie z nowymi regulacjami ostrożnościowymi powinny to być głównie depozyty detaliczne. Posiadają one bowiem najniższą wagę odpływu. W kon-

sekwencji kosztem utrzymania wskaźnika LCR na poziomie regulacyjnym może być spadek rentowności banków, kosztów ich finansowania, ale także wzrost oprocentowania kredytu bankowego⁵. Niskie oprocentowanie depozytów przedsiębiorstw, instytucji finansowych i organizacji samorządowych przy wysokich kosztach kredytowania może skierować strumień pieniądza wkładowego na rynek pieniężny i kapitałowy. Konsekwencją nowych regulacji ostrożnościowych może zatem okazać się rozwój instrumentów finansowych tych rynków, a także współfinansowanie przez nie banków komercyjnych. Sytuacja ta zmienia mocno dotychczasowy obraz polskiego rynku finansowego budząc poważne obawy o jego stabilność i natężenie ryzyka inwestycyjnego. Dlatego też można uznać zasadność stanowiska wyrażanego przez KNF, że dotychczasowe rozwiązania ostrożnościowe w okresie globalnego kryzysu finansowego zabezpieczały prawidłowo płynność i stabilność systemu bankowego i finansowego w Polsce. Nowe regulacje natomiast mogą stanowić potencjalne zagrożenie tych stabilności⁶.

W odniesieniu do pozostałych nowych regulacji bankowych strefy euro brak zasady harmonizacji powoduje, że są one implementowane w polskim sektorze bankowym z różnym natężeniem i większą swobodą. Wdrożone w strefie euro nowe regulacje makroostrożnościowe kończą się na ograniczaniu jej ryzyka systemowego. Odpowiedzialność za to ryzyko ponosi Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego. W Polsce nadal trwają prace nad powołaniem takiej Rady. Zgodnie z propozycjami szefem rady miałby być prezes NBP. NBP przygotował projekt ustawy o nadzorze makroostrożnościowym nad krajowym systemem finansowym podając go konsultacjom wszystkich instytucji, które będą reprezentowane w Radzie. Projekt wyzwała wiele dyskusji, szczególnie w zakresie powielania się funkcji tej nowej organizacji sieci bezpieczeństwa finansowego w Polsce z Komitetem Stabilności Finansowej.

Zważywszy na poważne zmiany w standardach rachunkowości bankowej, a także analizowane wcześniej potencjalnie oczekiwane zmiany w systemie bankowym strefy euro polski sektor bankowy będzie permanentnie pod wpływem nowych rozwiązań bankowych. Okres takich zmian sam w sobie nie sprzyja jego stabilności finansowej. Nowy model biznesowy banków krajowych rysujący się wskutek nowych regulacji bankowych nie pasuje też w całości do sytuacji polskiego sektora bankowego. Zważywszy, iż wpływ polskiej władzy monetarnej na decyzje Parlamentu Europejskiego jest bardzo nieduży, banki krajowe znajdują się w sytuacji wysokiej niepewności swoich oczekiwań w zakresie zmian ich dyscypliny regulacyjnej.

⁵ M. Stańczuk: *Możliwe implikacje wejścia w życie pakietu regulacyjnego Bazylea III dla polskich banków komercyjnych*. „Zeszyty BRE Bank – CASE”, 120, Warszawa 2012, s. 26.

⁶ *Ibid.*, s. 23.

Bibliografia

- Jakubiak A.: *Wpływ Bazylei III i innych nowych regulacji unijnych i polskich na politykę kredytową i sytuację instytucjonalną sektora bankowego w Polsce*. „Zeszyty BRE Bank – CASE”, 120, Warszawa 2012.
- Stańczuk M.: *Możliwe implikacje wejścia w życie pakietu regulacyjnego Bazylea III dla polskich banków komercyjnych*. „Zeszyty Bank – CASE”, 120, Warszawa 2012. „Bank”, nr 6 (245).
- Rozwój systemu finansowego w Polsce w 2011 r.* NBP, Warszawa 2013.
- W kierunku faktycznej Unii Gospodarczej i Walutowej. Sprawozdanie przewodniczącego Rady Europejskiej Hermana Van Rompuy’a*. Rada Europejska, Bruksela, 26 czerwca 2012.
- Zarządzanie i finanse. Część 1*. „Journal of Management and Finance” 2013, nr 2.

NEW BANKING REGULATIONS, AND FINANCIAL STABILITY OF THE POLISH BANKING SECTOR

Summary

The study identifies a new banking regulations designed to preserve the financial stability of the world economy after the global financial crisis. Polish membership in the European Union enforces on monetary authority of introduction new national banking regulations consistent with Eurosystem rules in order to reduce regulatory arbitrage effect. The study analyzes the new supervisory institutions from the prospective of conducting macro and micro-prudential supervision in the euro zone. Main consequences resulting from the implementation of the European Directive CRDIV / CRR adopted in April 2013 in Polish banking sector have been also researched. Also other banking regulations, which changed the current functioning of the euro zone banking sector have been investigated proving, that existing prudential solutions have secured liquidity and the stability of the banking system in Poland during the global financial crisis and, from the other side, the new regulation may pose potential threats to it. Domestic banks, despite the relatively high financial stability, expecting the new banking regulations in the euro zone are in a situation of permanent anxiety about strong and unfavorable regulatory changes.